

"Hyvää iltaa", Lucy sanoi. Mutta fauni pöimmi pakettejaan maasta niin innokkaasti, ettei heti ehtinyt vastata. Kun hän oli saanut ne kerätyksi hän kumarsi.

"Hyvää iltaa, hyvää iltaa", sanoi fauni. "Suokaa anteeksi – en halua olla utelias – mutta mahdankohan olla oikeassa olettaessani, että olette Eevan tytär?"

"Nimeni on Lucy", Lucy vastasi. Hän ei oikein ymmärtänyt, mitä fauni tarkoitti.

"Mutta olettehan – suokaa anteeksi – olettehan tyttö, kuten teillä on tapana sanoa?" fauni kysyi.

"Tietenkin olen tyttö", Lucy vastasi.

"Olette siis todella ihminen?"

"Tietenkin olen ihminen", sanoi Lucy yhä vähän hämillään.

"Tietenkin, tietenkin", fauni sanoi. "Olenpa minä typerä. Mutta en ole koskaan nähnyt Eevan tytärtä tai Aatamin poikaa aikaisemmin. Olen kovin iloinen. Tarkoitin –", ja sitten hän keskeytti puheensa ikään kuin olisi aikonut sanoa jotakin, mutta muistanut ajoissa, ettei sitä sopinutkaan sanoa. "Olen iloinen, oikein iloinen", hän jatkoi. "Salli minun esitellä itseni. Nimeni on Tumnus."

”Oikein hauska tutustua, herra Tumnus”, Lucy sanoi.

”Entä saanko kysyä, oi Lucy, Eevan tytär”, herra Tumnus sanoi, ”kuinka olet tullut Narniaan?”

”Narniaan? Mitä se tarkoittaa?” Lucy kysyi.

”Tämä on Narnian maa”, fauni sanoi, ”olemme Narniassa. Kaikki, mikä on katulyhdyn ja itäisen meren äärellä olevan Cair Paravelin välillä, on Narniaa. Ja sinä – sinä olet tietenkin tullut läntisistä erämaametsistä?”

”Minä – tuota – minä tulin varahuoneen vaatekaapin läpi”, Lucy sanoi.

”Oh!” pikku fauni huokasi, ja hänen äänensä kuulosti hiukan alakuloiselta, ”kunpa olisin luke-
nut vähän ahkerammin maantiedettä pikkufauni-
na ollessani, niin tietäisin kaiken noista oudoista
maista. Nyt on liian myöhäistä.”

”Mutta eiväthän ne ole mitään maita”, Lucy melkein nauratti. ”Nehän ovat tuossa ihan lähellä – ainakin – niin, en tiedä varmaan. Siellä on kesä.”

”Sen sijaan”, Tumnus sanoi, ”Narniassa on talvi, ja on ollut jo vaikka kuinka kauan, ja me vilus-

tumme kumpikin, jos vielä seisomme tässä lumesa juttelemassa. Eevan tytär kaukaisesta Varahuoneen maasta, missä ikuinen kesä vallitsee kirkkaassa Aatekaappikaupungissa, mitenkähän olisi jos tulisit luokseni juomaan teetä?”

”Oikein paljon kiitoksia, herra Tumnus”, Lucy sanoi. ”Mutta en oikein tiedä, pitäisikö minun ehkä lähteä kotiin.”

”Asun tässä ihan nurkan takana”, sanoi fauni, ”ja siellä on tuli takassa – ja paahdettua leipää – ja sardiineja – ja kakkua.”

”Olette kovin ystävällinen”, Lucy sanoi. ”Mutta en saa viipyä kauan.”

”Saanko tarjota käsivarteni, Eevan tytär”, herra Tumnus sanoi, ”voin pitää sateenvarjoa meidän molempien yllä. Tätä tietä. Nyt mennään.”

Ja niinpä Lucy huomasi kulkevansa metsän halki tuon merkillisen olennon käsipuolella ikään kuin he olisivat tunteneet toisensa koko ikänsä.

He eivät olleet ehtineet kulkea pitkältikään ennen kuin tulivat paikkaan, missä maa kävi epätasaiseksi ja missä oli pieniä kukkuloita ja laaksoja. He tulivat pieneen laaksoon, ja herra Tumnus kääntyi äkkiä kulkemaan erästä kalliota koh-

den, niin että näytti siltä, että he törmäivät siihen, mutta Lucy huomasi aivan viime hetkessä kalli-ossa luolan aukon. Siinä samassa he olivat luolan sisäpuolella, ja Lucy räpytteli silmiään takkatulen loisteessa. Sitten herra Tumnus kumartui, sieppasi takasta kekäleen pitkällä pihdeillä ja sytytti tulen lamppuun. ”Tämä ei kestä kauan”, hän sanoi ja pani heti kattilan tulelle.

Lucy ei mielestään koskaan ollut ollut viihättävämmässä paikassa. Se oli pieni, kuiva, puhdas luola. Seinät olivat punertavaa kiveä ja lattialla oli matto. Siellä oli kaksi pientä tuolia (”toinen minulle ja toinen ystävälleni”, herra Tumnus sanoi) ja pöytä ja kaappi ja takka ja sen yläpuolella vanhan harmaapartaisen faunin muotokuva. Yhdessä nurkassa oli ovi, jonka Lucy arveli johtavan herra Tumnuksen makuuhuoneeseen, ja yksi seinä oli kokonaan kirjahyllyn peitossa. Lucy katse- li kirjoja sillä välin kun herra Tumnus kattoi teepöytää. Kirjoilla oli omituisia nimiä kuten ”Silenoksen elämä ja teokset” tai ”Nymfit ja heidän tapansa” tai ”Ihmisiä, apinoita ja pelipankinpitäjiä” ja ”Onko ihminen tarua?”.

”Kas niin, Eevan tytär!” fauni sanoi.

Ja se oli totta totisesti ihmeellinen teeateria. Siinä oli kaunis, ruskea, pehmeäksi keitetty muna kummallekin ja sitten sardiinivoileipiä ja paahtoleipää vain kera ja hunajavoileipiä ja kaunis täytekakku. Ja kun Lucy oli syönyt kyllikseen, fauni alkoi puhua. Hän osasi kertoa ihmeellisiä juttuja metsän elämästä. Hän kertoi keskiyön tanssiaisista ja kuinka nymfit, jotka elävät lähteissä, ja dryadit, jotka elävät puissa, tulivat tanssimaan faunien kanssa. Hän kertoi metsästysretkistä, joilla ajettiin maidonvalkeaa uroshirveä. Jos sai sen pyydystetyksi, sai toivoa jotakin. Hän kertoi kemuista ja aarteenetsinnästä villien punaisten kääpiöiden kanssa kaivoksissa ja luolissa, jotka olivat syvällä metsän alla. Sitten hän kertoi kesästä, jolloin metsät olivat vihreitä ja vanha Silenus lihavine aaseineen tuli vierailulle heidän luokseen. Ja joskus tuli itse Bacchus, ja silloin joissa virtasi viiniä veden asemesta, ja metsänväki leikki ja hullutteli viikkokausia. ”Mutta nythän täällä vallitsee ikuinen talvi”, hän lisäsi alakuloisesti. Sitten hän itseään ilahduttaakseen otti kaapista pienen huilun, joka näytti melkein olkipillistä tehdyltä, ja alkoi soittaa. Ja sävel, jota hän soitti, herätti Lucyssä halun

itkeä ja nauraa ja tanssia ja vaipua uneen – kaikkea yhtäaikaa. Oli varmaan jo vierähtänyt tuntikausia, kun Lucy äkkiä sanoi: ”Oi, herra Tumnus – olen pahoillani, kun minun täytyy keskeyttää teidät ja minä tosiaan rakastan tuota säveltä – mutta nyt minun täytyy mennä kotiin. Minähän aion viipyä vain muutaman minuutin.”

”Ei se enää hyödytä, tiedäthän”, sanoi fauni, pani pois huilunsa ja pudisteli päätään kauhean surullisena.

”Mikä ei hyödytä?” Lucy hypähti pystyyn. Hän säikähti. ”Mitä tarkoitatte? Minun on heti mentävä kotiin. Toiset varmasti ihmettelevät, mitä minulle on tapahtunut.” Mutta vähän ajan kuluessa hän kysyi: ”Herra Tumnus! Mikä ihme teitä vaivaa?” sillä faunin ruskeat silmät olivat täyttyneet kyynelistä, ja sitten kyynelkyyneleet alkoivat vierähtää pitkin hänen poskia ja pian niitä tippui nenänpäästä, ja lopulta hän peitti kasvonsa käsiinsä ja alkoi itkeä.

”Herra Tumnus! Herra Tumnus”, Lucy sanoi kauhean hämillään. ”Älkäähän nyt! Älkää! Mikä hätänä? Ettekö ole terve? Rakas kiltti herra Tumnus, kertokaa toki minulle mikä teitä vaivaa.”

Mutta fauni itki itkemistään ikään kuin hänen sydämensä olisi ollut pakahtumaisillaan. Ja vaikka Lucy meni hänen luokseen ja kietoi käsivartensa hänen ympärilleen ja lainasi hänelle nenäliinansa, hän ei lakannut. Hän vain otti nenäliinan ja niisti niistämistään ja pyyhki silmiään siihen. Ja kun se oli tullut niin märäksi, ettei sitä enää voinut käyttää, hän väänsi sitä molemmin käsin. Siitä tippui vettä niin, että Lucy äkkiä seiso i vesilammikossa.

”Herra Tumnus!” Lucy huusi hänen korvaansa ja ravisteli häntä. ”Lakakaa toki. Lakakaa heti paikalla! Teidän pitäisi hävetä. Tuollainen suuri iso fauni! Mitä ihmettä te oikein itkette?”

”Voi – voi – voi!” herra Tumnus nyyhkytti. ”Itken sitä että olen niin kauhean paha fauni.”

”Minun mielestäni te ette ole ensinkään paha fauni”, Lucy sanoi. ”Minun mielestäni te olette oikein kiltti fauni. Olette kaikkein kiltein fauni, minkä ikinä olen tavannut.”

”Voi – voi – niin et sanoisi jos tietäisit”, herra Tumnus sopersi kyyneltensä lomitse. ”Ei, minä olen paha fauni. Minusta tuntuu, ettei näin pahaa faunia ole ollut sen jälkeen kun maailma luotiin.”

”Mutta mitä te sitten olette tehnyt?”

"Vanha isäukkoni tuossa", sanoi fauni osoittaen takan yläpuolella riippuvaa kuvaa. "Hän ei koskaan olisi tehnyt tällaista."

"Mitä hän ei olisi tehnyt?" Lucy kysyi.

"Sitä mitä minä olen tehnyt", fauni sanoi. "Ruvennut valkean velhon palvelukseen. Sen minä tein. Olen valkean velhon apuri."

"Valkea velho? Kuka hän on?"

"Hyvänen aika, hänhän hallitsee koko Narniaa. Hän saa aikaan sen, että on ikuinen talvi. Aina talvi eikä koskaan joulua, ajattelehan sitä!"

"Kuinka hirvittävää!" Lucy sanoi. "Mutta mitä teidän pitää tehdä hänelle?"

"Sehän tässä onkin pahinta", herra Tumnus sanoi voiikkaisten. "Olen hänen urkkijansa. Katso minua, Eevan tytär. Voisitko kuvitella, että minä olen sellainen fauni, joka tapaa metsässä kiltin pikkutyön, joka ei koskaan ole tehnyt hänelle mitään pahaa, on olevinaan ystävällinen tytölle, kutsuu hänet luokseen luolaansa vain uuvuttaakseen uneen ja luovuttaakseen hänet valkealle velholle?"

"En", Lucy sanoi. "Olen varma siitä, että te ette tekisi sellaista."

"Mutta minä olen sen tehnyt", sanoi fauni.

"No niin", Lucy sanoi hyvin hitaasti (sillä hän halusi olla rehellinen eikä kuitenkaan liian ankara faunia kohtaan), "niin, se on tosiaan pahasti tehty. Mutta koska te olette noin pahoillanne siitä, olen varma, että ette ikinä tekisi sitä uudestaan."

"Eevan tytär, etkö käsitä?" sanoi fauni. "Nyt ei ole kysymyksessä mikään aikaisemmin tehty teko. Minähän olen juuri nyt tekemässä sitä."

"Mitä ihmettä te tarkoitatte?" huusi Lucy ja kävi aivan kalpeaksi.

"Sinä olet se lapsi", Tumnus sanoi. "Olen saanut valkealta velholta määräyksen, että milloin ikinä tapaan Eevan tyttären tai Aatamin pojan metsässä, minun on otettava heidät kiinni ja vietävä hänelle. Ja sinä olet ensimmäinen, minkä koskaan olen tavannut. Olen ollut olevinani ystävällinen ja pyytänyt sinut luokseni teelle ja koko ajan olen vain aikonut odottaa, kunnes vaivut uneen ja sitten mennä kertomaan hänelle."

"Voi, mutta ettehän te tee sitä, herra Tumnus", Lucy sanoi. "Ettehän, ettehän? Ihan totta, ette saa tehdä sitä."

"Mutta jos en tottele häntä", sanoi herra Tum-

nus ja alkoi uudelleen itkeä, ”hän saa sen tietää. Ja hän leikkauttaa minulta hännän ja sahauttaa sarveni poikki ja revityttää partani pois. Ja hän heilauttaa taikasauvaansa kauniiden kavioideni yli ja ne muuttuvat koviksi, lujiksi hevosen kavioiksi. Ja jos hän on erityisen ja erikoisen pahalla päällä hän muuttaa minut kiveksi, ja minusta tulee faunin patsas hänen hirmuiseen taloonsa, kunnes Cair Paravelin neljälle valtaistuimelle nousee neljä hallitsijaa – ja kuka tietää, koska se tapahtuu vai tapahtuuko milloinkaan.”

”Olen kauhean pahoillani, herra Tumnus, mutta olkaa kiltti ja antakaa minun mennä kotiin”, Lucy sanoi.

”Tietenkin päästän sinut lähtemään”, fauni sanoi. ”Onhan minun toki päästettävä sinut. Tajuan sen nyt. En tiennyt millaisia ihmiset ovat ennen kuin tapasin sinut. Tietenkään en voi luovuttaa sinua velholle nyt, kun tunnen sinut. Mutta meidän täytyy lähteä kiireesti. Vien sinut lyhtypylvään luo. Sieltä sinä varmaan jo löydätkin tien takaisin Aatekaappiin ja Varashuoneeseen?”

”Varmasti löydän”, Lucy sanoi.

”Meidän täytyy liikkua niin äänettömästi kuin

suinkin”, herra Tumnus sanoi. ”Koko metsä on täynnä hänen vakoilijoitaan. Jopa jotkin puutkin ovat hänen puolellaan.”

He nousivat ja jättivät teepöydän silleen, ja herra Tumnus tarjosi taas käsivartensa Lucylle, levitti sateenvarjon, ja he lähtivät lumisateeseen. He liikkuivat nyt aivan eri lailla kuin olivat olleet ollessaan menossa faunin luolalle. He hiipivät eteenpäin mahdollisimman nopeasti sanomatta sanaakaan, ja herra Tumnus yritti pysytellä varjossa. Lucyn mieli keveni heidän päästyään katu-lyhdyn kohdalle.

”Löydätkö nyt kotiin tästä, Eevan tytär?” kysyi Tumnus huolekkaasti.

Lucy tähyili tarkasti puiden lomitse ja saattoi hyvin heikosti erottaa kaukana valoläiskän, joka näytti päivänvalolta. ”Löydän”, hän sanoi, ”näen vaatekaapin oviaukon.”

”Ala sitten laputtaa kotiin minkä käpälistä pääset”, fauni sanoi, ”ja – tuota – voitko ikinä antaa minulle anteeksi sen, mitä aioin tehdä?”

”Totta kai, tietenkin voin”, Lucy sanoi ja puristi sydämellisesti hänen kättään. ”Toivon että ette joudu pahoihin ikävyvyksiin minun tähteni.”

"Näkemiin, Eevan tytär", fauni sanoi. "Ehkäpä saan pitää nenäliinan?"

"Totta kai!" sanoi Lucy ja alkoi sitten kipittää vaatekaapin ovea kohti niin nopeasti kuin jalat kantoivat. Ja sitten hän taas äkkiä tunsi kasvojaan raapivien puunoksien asemesta pehmeän turkiksen ja askeltensa alla narskuvan lumen sijasta puiset laudat ja siinä samassa hän jo hyppäsikin ulos vaatekaapista huoneeseen, josta oli lähtenyt seikkailulle. Hän sulki vaatekaapin oven tiukasti jälkeensä ja katseli ympärilleen hengästyneenä. Satoi yhä, ja hän kuuli toisten ääniä käytävästä.

"Olen täällä", hän huusi. "Olen täällä. Olen tullut takaisin. Eikä minulla ole mitään hätää."